

Charlotte Nashová

Svatba v Paříži

Mladá fronta

Svatba v Paříži

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Charlotte Nashová

Svatba v Paříži – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Charlotte Nashová

*Svatba
v Paříži*

Charlotte Nashová

Svatba v Paříži

Mladá fronta

Přeložila Klára Kolinská

THE PARIS WEDDING

First published in Australia and New Zealand in 2017 by Hachette Australia

First published in Great Britain in 2017 by Piatkus (Little, Brown Book Group)

Copyright © 2017 by Charlotte Nash

Translation © Klára Kolinská, 2019

ISBN 978-80-204-5156-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5391-4 (ePub)

ISBN 978-80-204-5393-8 (Mobi)

ISBN 978-80-204-5392-1 (PDF)

Mé mamince, která mě naučila šít a která dokázala opustit svůj domov v Anglii a vydat se vstříc novým dobrodružstvím v Austrálii. Byla to ta nejsilnější žena, kterou jsem kdy poznala, která v životě vydržela víc, než by se dalo od jednoho života očekávat, a nikdy přitom nepřestala být tou nejlaskavější, nejvelkorysejší a nejstatečnější matkou, jakou si lze přát. S největší láskou.

Prolog

Rachael Westová nemohla vědět, že ve stejný den, kdy zemřela její matka, poslali jí pozvánku z jisté firmy sídlící v Sydney a zabývající se pořádáním akcí pro náročnou klientelu. Nikdy neviděla tu ženu, která ji složila, zasunula ji prsty s pečlivě nalakovanými nehty do smetanově bílé obálky a opatrně ji uhladila.

Ta obálka ležela na stole v kanceláři firmy celých dvanáct hodin, což byla stejná doba, kterou Rachael potřebovala k vyřízení všech nezbytných záležitostí ohledně pohřbu. Nemohla vědět, že obálka celé dva následující dny čekala v zapomenuté tašce s poštou připravenou k odeslání, zatímco ona otupěle bloumala po farmě. Nemohla tušit ani to, že ve stejný den, kdy na farmu dorazila její sestra Tess, zaměstnanci firmy tašku znovu objevili, zásilky roztřídili a pozvánka konečně prošla sydneyskou poštovní centrálou. Tam se pravý horní roh obálky trochu pomačkal v třídícím stroji a na zadní straně jí přibyl otisk podrážky, jak někomu spadla na podlahu.

Ve chvíli, kdy Rachael apaticky seděla v první řadě v kostele na matčině pohřbu a snažila se z toho všeho nezhroutit, zatímco místní sbor zpíval truchlivé písně, pozvánka putovala v poštovním autě mířícím na západ.

A tak když Rachael jen o chvíli později jezdila svou dodávkou kolem dokola po maličkém centru Miltonu a viděla poštovní auto zaparkované před budovou úřadu, nemohla vědět, že pozvánka byla vyložena a předána do rukou vedoucí místní pobočky, Beverley

Watkinsové. Beverley věděla jen to, že pro Rachael přišla nějaká pošta; a Rachael nevěděla nic.

Bylo slunné úterní dopoledne, ale v Miltonu panoval nezvyklý klid. Všichni už nejspíš vyrazili z kostela zpátky na farmu. No, všichni až na Rachael a Beverley. Beverley se mezi pohřbem a smutečním shromážděním na pár minut zdržela ve své kanceláři, aby dostála svým povinnostem vedoucí pošty. A Rachael jednoduše odalovala návrat domů mezi hosty.

Byla doba sklizně a na polích pilně pracovaly kombajny, obratně se vyhýbaly stromům na krajích polí a zanechávaly po sobě brázdy plné šedivého prachu. Rachael držela levou rukou volant a nervózně si okusovala nehty na pravé ruce. Černé krepové šaty se jí lepily na stehna a z culíku se jí uvolňovaly další a další prameny rozčuchaných vlasů. Hrozilo, že se jí účes každým okamžikem uvolní úplně a vlasy se jí rozlijí po zádech jako záplava vody z hráze, kterou si vybudovala kolem svého smutku. Sedět na pohřbu ještě zvládla, ale jak bude čelit všem hostům shromážděným na farmě, to si nedokázala představit.

Počkala deset minut, dokud neviděla Beverley odjíždět, a pak teprve zahrnula na hlavní silnici. Rádio v autě hrálo nějakou country hudbu, která těsně předtím, než zahrnula na dlouhou příjezdovou cestu k farmě, přešla do statického šumu, jako kdyby auto překročilo hranici mezi civilizací a divočinou. Příjezdová cesta samotná vypadala jako kdykoli jindy: úzký klikatící se pás nezpevněné hlíny s občasnými výmoly zarůstající podél okrajů divokou pšenicí, z něhož bylo už zdálky vidět siluetu domu. Vypadala stejně jako jindy, až na to, že na jejím konci už na ni nikdy nebude čekat matka.

Objevila se před ní farma: jednoduché čtvercové stěny pod širokými verandami, chladicí jednotka klimatizace na plechové střeše, řádka matčiných gardénií na předním záhoně, vyrovnaná jako ukázněná vojenská jednotka. Podél travnatých okrajů příjezdové cesty stála v nejrůznějších úhlech zaparkovaná auta a dodávky a Rachael už zdálky viděla hloučky smutečních hostů v černém pomalu přecházejících po terase i uvnitř v domě. Muselo se tu sjet nejméně sto lidí z celého okresu.

Rachael zajistila volant, dotlačila auto do garáže a vešla přes prádelnu do domu. Dávala si přitom načas, jak nejdéle to šlo. Za půl hodiny se všichni vydají k vysokému stromu na vyvýšení ně za domem, aby tam mezi květiny rozprášili popel její matky. Do té doby ať kondolence přijímá Tess. Tess je na takovéhle věci šikovná.

Rachael bylo jasné, že Sammy ji co nevidět začne hledat: její nejlepší kamarádce se vůbec nelíbilo, když Rachael trvala na tom, že z kostela pojede sama. Vlastně kdyby bývaly jely společně, k tomu, co se pak stalo, by možná vůbec nedošlo. Ale takhle byla Sammy někde v domě s ostatními hosty, zatímco Rachael seděla sama ve svém pokoji, zírala na zatažené krajkové záclony na okně a vyčkávala.

Venku pod oknem procházely dvě ženy a něco si povídaly. Nemohly vědět, že Rachael je v pokoji, že sedí hned u otevřeného okna zakrytého záclonou, a že tak slyší každé slovo. Jejich hlasy ale Rachael nepoznávala.

„To je hrozný, vid?“ říkala zrovna ta první. „Takovej život si nezasloužila. Napřed jí uteče manžel s nějakou blondýnou a potom, sotva se z toho trochu vzpamatuje, tak onemocní. A dalších deset let je odkázaná na pomoc ostatních. Já bych to teda určitě nezvládla. A nakonec umře v pětapadesáti.“

„Snášela to obdivuhodně,“ dodala druhá žena. „Vždycky říkala, že člověk nakonec zvládne všechno, co musí.“

„Ale hodně jí v tom pomáhala ta její dcera,“ pokračovala první žena. „Jen si představ, obětovat deset let života kvůli tomu, aby ses postarala o člena rodiny. Musí to bejt ohromně silná povaha. Já jsem si jistá, že kvůli mně by nikdo z mých dětí nic takovýho neu dělal. Nemají žádněj smysl pro povinnost.“

„Marion měla velký štěstí, že ji měla,“ přisvědčila druhá. „I když je smutný, že umřela tak brzy.“

Rachael vzhlédla, ale přes záclony neviděla ven. Navzdory touze vyhnout se všem smutečním hostům a být sama pocítila prudké nutkání říct té ženě, že to nikdy nedělala z pouhého smyslu pro povinnost a že se nejednalo ani o žádnou šťastnou prozřetelnost. Dělala to čistě z lásky.

To pomýšlení donutilo Rachael vstát. Její matka byla po smrti, ale ona ji milovala, a přesto teď nechala Tess ujmout se úlohy hostitelky. Bylo načase objevit se na scéně, přijmout zodpovědnost, vystoupat na tu vyvýšeninu a konečně se s matkou rozloučit.

„Ale to na tom všem ještě není to nejsmutnější, vid’?“ rozvíjela své úvahy první žena venku. „Co teď bude s Rachael? Představ si, jaký to pro ni bude, pokoušet se v osmadvaceti začínat nový život. Podívej se na její sestru – je šťastně vdaná a už má tři děti, a to je o rok mladší.“

Rachael ztuhla a natahovala uši, aby jí z rozhovoru odehrávajícího se pod jejím oknem nic neuniklo. Každé slovo ji bodalo jako dýka.

„Vsadím se, že zůstane tady na farmě. Ale vypadá, že to zvládá celkem dobře.“

První žena soucitně zamlaskala. „Ty roky už jí nikdo nevrátí. Čas je to jediný, čeho máme všichni stejně, a co z něj promarníme, to už nikdy nedostaneme zpátky. Prej se ve škole dobře učila?“

„Myslím, že měla umělecký sklony,“ odpověděla druhá. „Ale byla výborná studentka. Pokud se dobře pamatuju, přijali ji dokonce na univerzitu.“

„No vidíš. Když si jen pomyslím, čeho všeho se musela vzdát, když se rozhodla zůstat tady. No, už bysme měly jít a popřát jí hodně štěstí. Bude ho potřebovat.“

A navzdory všemu, co se za poslední rok, za poslední týden a za posledních pár hodin stalo, byla Rachaelina vzpomínka na ten den už navždycky poznamenána jasným vědomím, že třebaže to bylo jen a jen její rozhodnutí, které nebylo motivováno ničím jiným než hlubokou láskou, tím, že na farmě zůstala, ztratila něco, co bylo stejně důležité a stejně nenahraditelné jako život její matky. Protože ty ženy měly pravdu. Aby tu mohla zůstat, vzdala se studia na univerzitě. Vzdala se vlastní budoucnosti.

A vzdala se Matthewa.

Kapitola 1

Den po pohřbu se Rachael silou dlouholetého zvyku probudila ještě před rozedněním a uvařila dva šálky čaje. Sáčky vyhodila do dřezu, ale pak si uvědomila, že Tess by takový nepořádek určitě šel na nervy, vymačkala je a hodila do odpadkového koše. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že ten druhý šálek už je navíc.

Opřela se rukama o okraj dřezu a vylila matčin čaj do výlevky. Před dvěma týdny skončily žně a za oknem bylo vidět široká zvlněná strniště v matném šedivém světle nadcházejícího rozbřesku. Šedivý opar v krásné barvě holubího peří na obzoru postupně přecházel v bledou záři prvního svítání a siluety země a nebe se prolínaly v dokonalém souladu. Iluzi brzy narušilo slunce, jehož paprsky se odrážely od stonků slámy a po chvíli zažehly korunu osamělého majestátního eukalyptu na nedaleké vyvýšenině plameny jasné bronzové záře.

Sedm dní, pomyslela si Rachael. Už je to sedmé svítání, které prožívá bez matčiny přítomnosti.

Rachael potichu škytla a přitiskla si ruku na ústa. Pořád ještě se jí v nevítaných okamžicích neovladatelně zalévaly oči slzami, rána byla ještě čerstvá a nezacelená. Ale Tess, Joel a děti naštěstí ještě spali, takže měla čas dát se trochu dohromady.

„Jsi vzhůru brzy.“

Rachael vyskočila a honem si otřela slzy. Tess vešla do kuchyně v tlustých ponožkách, které zrádně tlumily její kroky. Kostkovaný

župan měla v pase pevně utažený páskem a světlé vlasy si zapletla do úhledného copu. Rachael se bezděčně dotkla rozčuchaného chumáče vlasů v týle, pozůstatku toho, že spala v culíku. Ve vlasech měla zamotané kousky roztrhané gumičky, kterou si ho den předtím stáhla.

„Tak co, pustíme se do třídění máminých věcí?“ zeptala se Tess a čínorodě zapnula varnou konvici.

„Co?“

„Máminy věci. Včera jsem se tě na to ptala. Říkala jsi, že to dneska uděláme.“

„A kdy?“ opáčila Rachael. Z toho, co se stalo včera, si nepamatovala vůbec nic, kromě rozhovoru těch dvou žen pod svým oknem. Průběh celého dne měla v paměti zahalený do mlžného oparu slz, žalmů a vůně bílých lilí.

„Dneska ráno.“

„Ne, myslím, kdy ses mě na to ptala?“

„Po večeři. Když Joel myl nádobí.“

„Já si to nepamatuju.“

Rachael vzala do dlaní šálek čaje, který si postavila na okenní parapet, ale nenapila se. Hrdlo měla tak sevřené, že by nedokázala polknout. Dokonce si ani nepamatovala, jestli včera vůbec večeřela, nebo ne.

„Nechceš se napřed nasnídat?“ pokusila se zahrát Tessin nápad do autu.

„Ne, najím se až potom. Kde začneme – v obývacím pokoji nebo v ložnici?“

„Nemusíme s tím začínat hned,“ zaprotetovala Rachael a marně se pokoušela ovládnout třesoucí se hlas.

„Ale tohle bude práce na hodně dlouho. Její skříň je nacpaná k prasknutí. To by mě zajímalo, k čemu ženská, co bydlela na farmě, potřebovala tolik fajnového oblečení.“

„Většinu z toho šila pro jiný ženský.“

„Tak co to dělá v její skříni?“

„Šila oblečení, když ho někdo potřeboval – formální kostýmky, šaty na svatbu, cokoli, a ty lidi ho pak přinesli zpátky a ona to přešla zase pro někoho jinýho. Nikdy –“

„Vsadím se, že ani nevíš, co všechno tam je. Vsadím se, že ten otoman je pořád ještě plnej zimních svetřů, který už stejně nikdo nenosí. Neboj, Joel dá dětem najíst a zabaví je, aby se nám nepletly do cesty.“

Rachael si v duchu představila svou sestru, jak podle striktního časového harmonogramu pochoduje po matčině pokoji a bez ladu a skladu plní pytle na odpadky jejím oblečením, přikrývkami a dalšími cennými věcmi. „Ne,“ prohlásila.

„Já ti nerozumím. Za pár dní se budeme muset vrátit na farmu, takže ti s tím pak už nebudu moct pomoci. Říkala jsi, že s tím chceš začít.“

Rachael rozhodla paže. „Já si nepamatuju, co jsem říkala! Včera měla pohřeb, Tess. Kromě toho, já jsem tady s ní žila posledních deset let. Já vím, co chtěla. Jestli se musíš vrátit domů, tak fajn. Já to tady zvládnou.“

„Aha, jasně. Tohle je už zase o tom, že jsem se tenkrát rozhodla žít s tátou, když jsme byly děti.“ Tess si založila paže na prsou a vyrukovala se starým, ale pořád citlivým předmětem sporu, který během let vyvolal mezi sestrami řadu bolestných nedorozumění. „Ale jedna z nás se přece pro tátu rozhodnout musela. To ale neznamená, že mi na mámě nezáleželo. A teď se jenom snažím trochu ti to ulehčit.“

Tess pronesla svou řeč bez jakýchkoliv viditelných známek citového zaujetí. Rachael vůbec nechápala, jak její sestra dokáže ovládat smutek, který byl pro ni samotnou téměř nad její síly.

„Ne, o to nejde.“

Přesto Rachael nešla z hlavy vzpomínka na ten den, kdy ve věku teprve osmi let stála vedle své matky na konci dlouhé příjezdové cesty a dívala se, jak otec a Tess odjíždějí. Rachael se tiskla k matce a odmítala tomu uvěřit. Marion ji držela pevně v náručí, oči plné slz, ale hlas měla klidný a pevný. „Pořád je to tvoje sestra,“ prohlásila matka. „A tohle bude vždycky náš domov. Jednou se sem vrátí. Vrátí se, uvidíš. Jednou se vrátí.“ Znovu a znovu opakovala stejná slova, jako kdyby měla moc proměnit přání ve skutečnost.

Teď Tess odhodlaně stiskla rty. „No, můžu ti aspoň připravit nějaký seznamy? Je tu spousta vypůjčených zdravotních pomůcek, který bude potřeba vrátit, a někdo by měl vyhodit všechny ty léky.“

„A na co by mi k tomu byl seznam?“

„Abys na nic nezapomněla.“

Rachael mlčky zírala na svou sestru. Bylo by opravdu možné, že Tess ji pořád ještě považuje za bláhového snílka, kterým byla jako malá, za holčičku, co s sebou všude nosila skicák a pastelky, co věčně chodila pozdě a pořád něco zapomínala? Ano, taková opravdu kdysi bývala. Ale Rachael se během posledních pár let ve škole změnila a začala se velmi snažit, a pak se dalších deset let starala o matku, všechno za ni vyřizovala, vozila ji k lékaři, dohlížela na to, aby pravidelně jedla a brala léky, koupala ji a pomáhala jí na toaletu, a k tomu měla ještě na starost celou farmu. To všechno Rachael navždycky změnilo. A Tess u toho nebyla, a tak tu změnu nemohla sledovat.

„Já na nic nezapomenu,“ ujistila Rachael sestru.

„Už jsi zapomněla i to, co jsi říkala včera.“

Rachael stiskla zuby potlačovaným napětím. Věděla, že Tess dokáže v podobném duchu pokračovat celé hodiny, a jediné, po čem dnes Rachael toužila, bylo být sama, dívat se z okna na pole nebo se procházet kolem domu, ztratit se ve vlastních myšlenkách na tak dlouho, jak bude potřebovat. Rozhodla se k ústupu, nechala šálek s čajem v kuchyni a zamířila do svého pokoje.

Tess jí ale byla v patách. „A kdy plánuješ uklidit lednici? Jsou tam tuny jídla, co zbylo z hostiny, bude potřeba ho nějak roztrdit a rozhodnout, co s ním.“

„Tak si ho vem domů na Vánoce.“

„Když už je řeč o Vánocích, myslím, že bys měla přijet k nám. Neměla bys tu být sama. Nebo mám ještě lepší nápad. Ráda bych tě někomu představila.“

Rachael se k ní prudce otočila. „Proč myslíš, že potřebuju, abys mi někoho dohazovala?“

„Kdo mluví o dohazování? Je to Joelův bratranec, moc fajn chlap. Koupil farmu kousek od Orange a ještě tam nikoho nezná. Jeho rodina žije v západní Austrálii, takže bude taky sám. Určitě byste našli nějaký společný téma – aspoň byste nebyli tak sami.“

Rachael si promnula dlaní tvář. Za poslední týden toho moc nenaspala, celou noc se jí honily hlavou vzpomínky na matčiny

poslední dny v nemocnici. V hlubokých zákoutích myslí se jí také jako spadané listí hromadily starosti ohledně farmy a její budoucnosti. Copak Tess nedokáže pochopit, jak je z toho vyčerpaná a rozrušená? Že se jí i sebemenší maličkost jeví jako nepřekonatelný problém?

Znovu vykročila ke svému pokoji. „Nemohla bys toho teď nechat, prosím tě? Sotva jsme ji pochovali.“

„Já jsem jenom myslela, že by ti to mohlo pomoci přijít na jiný myšlenky. A kromě toho už je načase, aby sis našla chlapa. Co ses rozešla s Matthewem, jsi ještě s nikým nechodila.“

Rachael ztuhla. Zmocnil se jí stejný nepříjemný pocit, který prožívala včera, jako kdyby pouhé vyslovení jeho jména uvěznilo její tělo v nějaké kleci, tak pevné, že se v ní skoro nemohla nadechnout. Opřela se rukou o zeď, aby získala oporu a rovnováhu. Pouhý ústup na tohle nestačil: potřebovala před tím definitivně uniknout do bezpečí. Dveře na zadní verandu byly přímo před ní. Rachael najednou zjistila, že je venku a v holínkách rázuje po poli, metr za metrem se vzdaluje od domu a ve spěchu po sobě zanechává úzkou brázdu sešlapaných stonků.

„Já se ti jenom snažím pomoci!“ křičela na ni Tess někde za jejími zády.

Rachael se neotočila. Pod otevřeným nebem si s úlevou rozpustila vlasy, zhluboka se nadechovala vzduchu prohrátého sluncem a snažila se setřást ze sebe prožitý šok. Vzpomínka na Matthewa se zdála tak vzdálená, že už by ji dnes neměla takhle bolet. Zjištění, že vyslovení jeho jména v ní pořád ještě vzbuzuje tak intenzivní pocit ztráty, pro ni bylo nepříjemným překvapením. Až dosud si myslela, že ho pohřbila hluboko v srdci a má proti takovým pocitům vybudovanou bezpečnou obranu.

Zamířila na jih. Snažila se ponořit do rytmu vlastních kroků a vyhnula se dlouhému poli, uprostřed něhož byla proláklina ukrytá v obilí. Tento manévr se ukázal jako zbytečný. Když zavřela oči, pořád ještě si zřetelně vybavovala, jak se tam schovávali s Matthewem. Cítila studenou zem pod sebou a Matthewovo teplé tělo ležící vedle ní, jako kdyby to bylo včera. Natáčela si na prsty prameny jeho kudrnatých vlasů, celé hodiny ležela s hlavou opřenou

o jeho hrud' nebo se mu dívala do očí a poslouchala, jak spřádá plány ohledně jejich společné budoucnosti. Matthew s nadšením rozvíjel lákavé scénáře jejich společného příběhu, v němž oba odešli studovat na univerzitu a pak se sem vrátili, aby si tu vybudovali domov, a Rachael je nadšeně přijímala za své. Jejich sny byly pevně spjaté s půdou jejich rodného kraje, s vůní slámy na polích kolem farmy, se vším, čím Rachael byla.

Najednou se uprostřed věty zarazil a podíval se na ni s tím svým klidným, upřímným úsměvem. „Už zase moc mluvím,“ řekl omluvně.

„Ne, ne,“ ujistila ho spěšně. „Chci to slyšet, a to do nejmenších detailů.“

Matthew jí přejel palci po tvářích a vzal její tvář do dlaní. „Vždycy tě budu milovat,“ prohlásil pevným a sebejistým tónem. Svůj slib stvrdil polibkem a Rachael poskočilo srdce štěstím.

Rachael se s podrážděným zaklením donutila vrátit v myšlenkách do přítomnosti. Vzduch voněl podzimem stejně jako vždycy, ale všechno ostatní se změnilo. Tenkrát, když to Matthew řekl, jim oběma bylo sedmnáct a život si představovali jinak, než jaká byla pozdější skutečnost. A přesto Rachael věděla, že už nikdy nebude nikoho milovat tak, jak v tu chvíli milovala jeho.

Pokračovala dál, dokud nedošla až k plotu na jižní hranici farmy, ale bolest ji pořád neodbytně svírala jako příliš těsný opasek. Slunce, schované za mrakem, vystřelovalo po obloze šípy matných oranžových paprsků a nízko nad strništěm poletovala hejna ptáků. Na sousedově poli za silnicí pracoval kombajn. V lenivém půlkruhu se otáčel na konci řádky a vzdálený rachot jeho motoru souperil o pozornost s hlukem občas projíždějících aut. Rachael si odhrnula vlasy ze zpoceného krku. Cestou někde ztratila roztrženou gumičku a na elastické pásce na levé botě měla přichycenou kuličku trnů z bodláku. Opřela se o plot, začala je pravou rukou odstraňovat a přitom si bezděčně okusovala nehet na levé ruce. Po silnici směrem na Parkes s rámusem projížděl nákladák a za minutu další. Rachael postávala na cestě a zamyšleně je pozorovala.

Další projíždějící nákladák měl kabinu pomalovanou westernovými motivy. Pak kolem projely dva karavany a dvě osobní auta. A za nimi se objevil nákladák převážející ovce; jeho řidič na Rachael

zamával. Po další chvíli po silnici prosvištěla zelená Toyota Corolla. Rachael se napřímila. V okamžiku, kdy rozeznela nesourodé barvy jeho dveří, auto zablikalo a zabočilo do odstavného pruhu.

Dveře u řidiče se otevřely a Rachael se téměř znovu rozplakala, tentokrát vděčností. Byla to Sammy.

„Myslela jsem si, že jsi to ty,“ volala na ni Sammy a klopýtala po travnatém svahu k plotu, za nímž Rachael stála. Vítr jí cuchal nakrátko zastřiženou ofinu nad čelem. Měla chlapecký účes ve stylu Mii Farrowové, který zvýrazňoval její tváře s jemnými dolíčky a dlouhé řasy. „Co tady děláš?“

„Utíkám z domu.“

Sammy tázavě povytáhla obočí. „Před Tess?“

„Jo. Chce se hrabat v máminých věcech.“ Rachael se roztrásl hlas. „Chová se fakt hrozně. Nechápu, jak může bejt tak...“

„Necitlivá? Vlezlá?“

„Jo. Je to ještě horší než normálně.“

Sammy Rachael přes plot neobratně objala. Měla na sobě černé pracovní kalhoty a modrou košili s nápisem *Parkes Country Motor Inn* vyšitým na náprsní kapsičce, z níž vykukovaly brýle na čtení.

„Jedeš do práce?“ zeptala se Rachael zmateně. Na denní směnu v motelu bylo ještě příliš brzy. Pravděpodobnější bylo, že Sammy se vrací ze směny ve svém druhém zaměstnání v pekárně.

„Ne, až za chvíli,“ odpověděla Sammy. „Přijela jsem se podívat, jak ti je. A přivezla jsem nějaký jídlo.“

„Já nemám hlad.“

„Já vím. Ale vsadím se, že tvoje neterě a synovec ho budou mít. Pojď, zavezu tě zpátky k domu.“

Rachael se ohlédla přes rameno na cestu, kterou ušla, a pokoušela se odhadnout, jak dlouho by jí trvalo vrátit se pěšky. „Hm, to je asi dobrej nápad,“ uznala, shýbla se a protáhla se pod vrchní plaňkou plotu na druhou stranu. „Tess by se mohla rozhodnout, že se do likvidování máminých věcí pustí sama.“

„Ne, to by určitě neudělala,“ odporovala Sammy. „Ale nech Tess na mně. Už takhle je toho na tebe hodně.“

* * *

Tess, Joela a jejich tři děti – Felixe, Emily a malou Georgii – našly v kuchyni uprostřed spouště tvořené rozsypanými snídaňovými cereáliemi, poloprázdnými láhvemi od mléka a kousky nedojedených toastů z celozrnného chleba, táhnoucí se od kuchyňské linky až k jídelnímu stolu. Joel seděl u Georgie uvelebené na dětské stoličce, tričko měl oblečené naruby a vlasy rozčuchané, jako kdyby právě vstal z postele. Tess, která podle všeho žila jen ze vzduchu, upíjela čaj a současně bezmyšlenkovitě šátrala nožem ve sklenici s kvasnicovou pomazánkou.

Sammy elegantně proplula touto malou ukázkou domácího chaosu, políbila Tess na tvář, vyjádřila jí soustrast a pak vyrukovala se sáčky s čerstvým pečivem. Zbytek jejich rozhovoru už Rachael neslyšela. Netušila, co Sammy Tess řekla, ale jakmile byla sestřina rodina po snídani, všichni se beze slova oblékli a vyrazili ven ke stodole. Joel se ujal vedení a děti se radostně honily po trávníku.

Sammy sklidila nádobí a začala napouštět vodu do dřezu. Rachael už nedokázala sedět v klidu; vstala a chopila se utěrky. Byla to matčina oblíbená, s pomalu blednoucím potiskem tvořeným slovy australské hymny.

„Dneska ráno už jsem zase uvařila dva hrnky čaje,“ přiznala se Rachael kamarádce.

Sammy se na okamžik zastavila. „Ach jo, Rachael. Je mi to tak líto. Já taky pořád nemůžu uvěřit, že už tu tvoje máma není.“

„Já jenom...“ Rachael chtěla říct, *pořád to tak strašně bolí*, ale ta slova její pocity ani zdaleka nevystihovala. A tak místo toho popadla z odkapávače misku a začala ji s přehnaným důrazem utírat. „Víš, včera na pohřbu, byla tam spousta lidí, který jsem neviděla už od školy.“

„Jo, přišli všichni staří známí, co?“

Rachael potřásla hlavou. „Uvědomila jsem si, jak už je to všechno dlouho. Jak –“ Odmlčela se uprostřed věty a rozechvěle se nadechla. „Všechny spolužačky jsou vdaný, Sammy. Mají děti nebo cestují po světě, mají vlastní firmy, mluví o spoustě úžasnejch věcí, který zažily, a... a...“

„A ty jsi zatím byla tady a starala ses o mámu.“